

STUBER ANDREA

Gyári szezon

■ A BUDAPESTI KAMARASZÍNHÁZRÓL ■

Kell némi fakírhajlam ahhoz, hogy az ember szeressen a Budapesti Kamaraszínházba járni. Ugyanis a három játszóhelyes színházi konglomerátum mindegyikében súlyosan nézőbarátságatlan a színházterem. A színpad és a nézőtér variabilitásáért avval fizetünk, hogy szöllyék helyett székek zsúfolódnak a bizonytalan érzést keltő faemelveken. A sorokba általában csak az egyik oldalról lehet bejutni, minek következtében minden egyes érkezőtől atrocitást szenved a már jelenlévő. Sokáig – a három éve történt átalakításig – az Ericsson volt a legremesebb, most a Shure. Itt székek sincsenek, csak hosszú padok, amelyek jószerével egymás ölébe ültetik a nézőket, hogy minél többen elférjenek. S amikor már mindenki összetapadt, akkor betesznek néhány széket a lépcsőkre, amivel megszüntetik a lejáratot. (Ezt még akkor is sérelmezem, ha számos esetben magam képezek torlaszt!) Volt olyan kora nyári este, amikor az előadásnak néhány percre le kellett állnia, mert a legfelső sorban rosszul lett valaki. Itt jegyzem meg, hogy a hírek szerint mindhárom helyiségben van légkondicionáló, de az a májusi kánikula idején csak a Tivoliban működött, vagy legalábbis ott lehetett érezni. Aki azt gondolja, hogy mindez lényegtelen, annak nincs igaza (jegyár: 900 forint, a Tivoliban 900–1900 forint).

A Budapesti Kamaraszínház 1991. január 1-jétől szerepel a főváros színházi térképén. Szerteágazó előzményeit a Faluszínház, a Déryné Színház, a Népszínház és a Józsefvárosi Színház jelenti. A fenntartó kulturális minisztérium által meghirdetett pályázaton hárman nyerték el a vezetés jogát: Szűcs Miklós igazgató, Csizmadia Tibor rendező és Böhm György dramaturg. Az új teátrum kettő, kettő és fél játszóhellyel rendelkezett; a Kulich Gyula, később Kálvária téri épület volt az egyik, az Asbóth utcai, később Ericsson nevű stúdió a másik, s a kiscelli Romtemplomban szintén terveztek – tartottak is – néhány bemutatót.

Az induló állapotokhoz képest sok minden változott, egy s más meg ugyanaz maradt. Megvan az Asbóth utca és Szűcs Miklós. Az eredetileg háromtagozatú teátrumról idővel lemállott a Kamaraopera és a Táncszínház. A korábbi, perifériális színházból jól jegyzett fővárosi teátrum lett, mely valamennyi – az egymást követő főrendezővel fémjelezhető – korszakában létrehozott szakmailag is elismert, itthon és külföldön egyaránt sikert aratott produkciókat. A néhány éve kiemelten közhasznú társaság formájában működő, meglehetősen alulfinanszírozott, de ügyesen gazdálkodó színház három, belvárosinak nevezhető játszóhelyre tett szert. Szűcs Miklós az 1992–93-as évad során elsőként vetett szemet a Nagymező utcai volt Tinódi mozira, s pályázta meg előbb Tolmár Tamással, majd – miután a felek közti nézeteltérés szakításhoz vezetett – Ruszt Józseffel, aki később elfoglalta a távozott Csizmadia helyét a főrendezői poszton. Amikor 1994-ben épp nem látszott remény arra, hogy a Kamaraszínház hozzájut a mozihoz, akkor a művészi potenciálra való tekintettel több teret igénylő Szűcs Miklós leleményesen gründolt egy másik helyet az Asbóth utcában: a Shure Stúdiót. (Tisztelet Shure-éknak és Ericssonéknak, a támogatóknak, de ember nincs, aki meg tudná jegyezni, hogy a róluk elnevezett stúdiók közül melyik melyik, és hol van. Még szerencse, hogy közel esnek egymáshoz, így nem feltétlenül késik el az a néző, aki elsőre rosszul tippelt.)

Ami a Tivolit illeti, ezt hiába nyerte el pályázaton előbb Tolmár Tamás, majd Meczner János, az évekig tartó huzavona után elkészült új színházat végül Szűcs Miklós szerezte meg. 1998 elején leadta a Kálvária téri épületet – vagyis megszabadult a rossz helyen lévőnek ítélt, háromszázhusz férőhelyes nagyszínházától –, s még azon a tavaszon megnyithatta a száznegyven–százhatvan férőhelyes Tivolit. Ekkor már – és azóta is – Tordy Géza a főrendező.

PREMIERSÚRÚSÉG

Az egyes játszóhelyekhez némiképp eltérő színházi profilt kívánt társítani a színházvezetés. A nagyobb nézőterű Tivoliba népszerűbb, „tíz százalékkal könnyedebb” programot terveztek, mint amelyet a kísérleti terepnek inkább való Asbóth utcai stúdiókba szántak. (Szűcs-interjú, Népszabadság, 1998. január 6.) Ennek az elképzelésnek a most befejeződött színiévadban a nyomait sem lehet felfedezni. Egyáltalán: a Kamaraszínház idei bemutatódömpingje zavarba ejtőnek mondható. Tizenkét premiert tartott a társulat, mindegyik helyszínen négyet, ámbar nem egyenletes elosztásban. A Tivoliban már február elejére túl voltak mindenen, az Ericssonban ősszel és tavasszal két-két új darab került színre, a Shure-ban pedig december vége és május eleje közé iktatták be az újdonságokat. Az idei lista különlegessége, hogy két szerző is szerepelt két darabban: az egyik Shakespeare, a másik Schmitt. (Nehézemre esett egy sorban említeni őket.) Mindkettőjükből jutott a Tivoliba és az Asbóth utcába. Az avoni hattyú a *Macbeth*tel és a *Titus Andronicusszal* képviseltette magát, az Eric-Emmanuel Schmitt nevű kortárs francia fércművész – aki a filozófiáról nyergelt át a giccsgyártásra – a *Frédéric*kel és a *Hotel Tranzittal*. Szerepelt még két jeles amerikai író öregkori zsengéje (Arthur Miller: *Lefelé a hegyről* és Eugene O'Neill: *Párbajhős*), továbbá két, XX. századi szerző szórványosan játszott műve (Anouilh: *A csábítás művészete*; Griffiths: *Komédiások*), egy nyütt Ibsen-dráma (*Kísértetek*), valamint egy gyerekdarab (*Holle anyó*). És jöllehet Szűcs Miklós nagyon fontosnak tartja a kortárs magyar színművek fölkarolását (Szűcs-interjú, Napi Magyarország, 2000. január 4.), s rendkívül büszke a színház eddigi huszonnyolc magyar bemutatójára, tizenöt ősbeutatójára (www.budapestikamaraszinhaz.hu), ebben a szezonban honi szerző műve nem debütált a Kamarában. Mindössze egy hazai darab került színre – Bródy Sándortól *A szerető* –, de abból is inkább újra fel nem fedezés lett. (A művet az 1917-es ősbeutató óta csupán két alkalommal vették elő a színházak.) Még egy premier hiányzik a tucatból: *A pókasszony csókja* című McNally–Kander–Ebb-musical, két szereposztásban, a Tivoli kevéssé alkalmas színpadán.

Egyébként a Budapesti Kamaraszínház műsorrendjét mindig is nagy premiersúrúség jellemezte. A legelső évben rögtön tizenhat darabban álltak elő, a másodikban tizeneggyel. Később valamelyest

Macbeth: László Zsolt

csökkent az iram. Az idei tizenkét bemutató létrehozásában nem könnyű koncepciót, rendszert, elképzelést felfedezni. Az sejtendő, hogy Szűcs Miklós igazgató ízlése, érdeklődése és elgondolása határozza meg ezt a nagyon heterogén műsortervet, hiszen a főrendező Tordy Géza – a hírek szerint – nemigen folyik bele a színház életébe. Olykor rendez egy-egy sikeres előadást – mint tavaly az *Amerikai Elektrát* –, de például a próbatáblára kitett szereposztásokon nincs ott az aláírása. Valószínűleg a színházba is ritkán tér be esténként; ezt abból gondolom, hogy huszonhat előadáson jártam az évadban, s öt mindössze egyszer láttam. Igaz, Szűcs Miklóst is csak háromszor.

Visszatérve a program talányaira – esetleg Magyar Fruzsina, a színház dramaturgja jöhet még szóba éceszgéberként –; az egészen rosszmájú kívülállónak netán az juthat eszébe, hogy aki arra jár, és bekopog egy színdarabbal a Kamaraszínházba, az mindjárt meg is rendezheti. (Pláne, ha némi anyagi támogatást tud szerezni valahonnan a megvalósításhoz.) Szűcs Miklós rendkívül nyitott és fogadóképző igazgató. Szívesen kipróbál rendezőként olyanokat, akik e téren még nem bizonyítottak, és némelyiküknek akkor is bizalmat ad, ha egyszer már nem váltak be. A direktor vállalkozó kedve – lehet persze, hogy egyszerűen kényszer ez – olykor jóra vezet, máskor meg balul sül el. Az Asbóth utcában került sor például Eszenyi Enikő rendezői beköszönésére – a *Leonce és Léna* a „kez-

dő” színház emblematikus sikere volt és maradt éveken át. Ugyancsak Szűcs adott teret Alföldi Róbert első rendezésének az 1995–96-os évadban, s azóta számos nagy nézettségű produkciót köszönhet a több-funkciós színésznek, aki a Kamarában az idén is menetrendszerűen előállt egy saját képére formált klasszikussal. (Ez a *Macbeth*, mely Alföldi minden munkája közül a legfegyelmesebb, legformásabb, legteljesebb, vagyis eddigi legjobbja szerintem.) Szintén szerencsés fogás volt Sopsits Árpád, aki a 2000–2001-es szezon végén mutatkozott be rendezőként az Ericssonban a maga Dosztojevskij-átiratával, *Bűn és bűnhődés a rácsok mögött* címmel. Ezt a tavalyi produkciót jutalmazták most a Pécsi Országos Színházi Találkozón a legjobb előadás és a legjobb férfialakítás díjával. (A színészi díjat megosztva kapta a két főszereplő, László Zsolt és Bertók Lajos. Az utóbbit a *Bűn és bűnhődés*ben fedezte és fedeztette fel a színház, majd újabb két nagy feladatot szánt neki, ám a színész ezekkel a szerepekkel nem jutott el a premierig. Átmenetileg a Dosztojevskij-előadásból is kiesett, s Horváth Lajos Ottó lépett a helyébe, igen becsülendő módon.)

A Kamaraszínház 2001–2002-es évadában debütáló rendezők – Szántó Erika (*Lefelé a hegyről*) vagy Jantyik Csaba (*Hotel Tranzit*) – nemigen alkottak maradandót. A többször itt dolgozók közül a *Kísérteteket* színre vivő Vincze János, *A szeretőt* rendező Almási-Tóth András vagy a *Titus Andronicus* jegyző Soós Péter is volt már meggyőzőbb. Kifejezetten megbukott viszont két jó nevű és nagy tapasztalatú rendező produkciója: Szikora Jánosé és Ács Jánosé. Szikora az évad nyitányaként a *Frédéric*ket vitte színre a Tivoliban, talán afféle nemzeti színházi ösztöndíj-kiegészítés gyanánt. Ács a *Komédiások*at rendezte a Shureban, s az előadás érzékelhetően hűvös fogadtatásra lelt. Tudni kell, hogy az Asbóth utcai stúdiók látogatottsága kétségkívül minimum százszázalékos – e két kicsinyke színház hetven- és nyolcvanfős nézőtere mindig dugig megtelik. A közönséget itt mostanában nemigen provokálják, pukasztják, sokkolják. A repertoár zömét kevéssé lényegbevágó darabok kellemes/unalmas, pasztell, szolid előadásai alkotják, melyeket adekvát módon illő tapssal fogadnak a nézők. Ritkán fordul elő az, ami a *Komédiások* esetében, hogy érzékelhető a közönségfogyatkozás a szünetben. (Az előadás létrejöttének körülményeiről csak annyit, hogy az egyik főszerepet Bertók Lajos m. v. kezdte el próbálni, azután Horváth Virgil m. v. fejezte be, a másik főszerepet játszó Jordán Tamás m. v. pedig a Radnóti Színházban *Störr kapitány*ozott jó darabig, emiatt hetekig nélkülözték őt az Asbóth utcában.)

GÖRGETETT REPERTOÁR

Mind a *Frédéric*, mind a *Komédiások* sikertelenségét konstatálva a színház e két előadást az évad végeztével levette műsoráról. A Schmitt-darab – a havi program szerint – huszonnégy előadás után halálozott el, a *Komédiások* mindössze tíz estét ért meg. A Deák Krisztina által novemberben színre vitt O'Neill-darab, a *Párbajhős* tizennyolc alkalommal volt látható, s az sem megy tovább. Vagyis az évad bemutatói közül három kerül a süllyesztőbe. Így is bizonyatosan felduzzadt a Kamaraszínház repertoárja. Évadkezdekör – ami inkább október, mint szeptember, hiszen addigra indult be az üzem mindhárom helyszínen – huszonhárom színdarabot játszottak, hatvanhárom előadásban. Májusban huszonkilenc színmű nyolcvanhárom előadását kínálták. (Egy-két produkciót közben elhagytak. Például az *Orlandót* vagy *A velencei kalmárt*.)

Ez a hatalmas, évadokon át görgetett repertoár – melyben öt-hat éves produkciók is szerepelnek, például a színészek által fáradtan szétnevetgélt *Amit a lakáj látott...* – nincs valami acélos állapotban. Még mindig mennyire nehézkesen működik például a 2000-ben bemutatott *Időzavar!* Az ugyancsak nem fiatal *Kreutzer-szonáta* meg olyan gikszergazdag, mintha bejáratós lenne. (A vonatablakban az elfutó táj képe a tévécsatorna kékjébe és videofeliratba vált, a szereplő után nyitva maradt ajtót a technikai személyzetnek kell becsuknia stb.) És milyen sivár lett az újranezett *Emberbarát!* Hogy elmúlt belőle az az izgalmas feszültség, amely a vendég Szervét Tibor és a hazai színészek játéka közötti diszkordanciából származott! (Viszont a sokadik *Frankie és Johnny* is rendes munka, jóleső este.)

A produkciók rossz kondíciója nyilván nem véletlen; semmi nem megy elégszer ahhoz, hogy formába jöjjön, illetve formában maradjon. A Tivoli nyitása előtt Szűcs Miklós még úgy tervezte, hogy szezononként három premiert tartanak majd a Nagymező utcában, s mindent négy-öt alkalommal játszanak havonta (Szűcs-interjú, Népszabadság, 1998. január 6.). Aztán nem így lett. Ma egy új darab résztvevői örülhetnek, ha a premier havában van négy-öt előadásuk, azután be kell érniük avval, hogy havonta kétszer jutnak színpadra. Ez az átlag.

A Kamaraszínház az elmúlt évadban ötszázhatvan alkalommal lépett fel (Évadzáró, 2002. június 3.), ami igen szép szám, bár csak háromnegyede az előző szezon előadásmennyiségének (Szűcs-interjú, Magyar Nemzet, 2002. február 13.). Az idén a teljes hónapokban átlagosan hetvenkét előadásra került sor; a Tivoliban harminc, az Ericssonban huszonkettő, a Shure-ban

húsz estén ment fel a függöny. Inkább csak képletesen persze, hiszen ezek a színházak – mint a stúdiók általában – nélkülözik a hagyományos bárnyfüggönyöket. (A Tivoli sem nagyon kelti igazi színház képzetét: pont úgy fest, mint egy mozi, amelyet átalakítottak.)

A Szűcs Miklós vezette társulat legutóbbi szezonja messze nem tartozik a legjobbjai közé, de akadtak benne eredmények, értékek, sikerek is. A produkciók kritikai visszhangját tekintve szembeötlő, hogy a sajtó egyszerűen *kidőlt* – nem bírja követni a Kamaraszínház egymás sarkát taposó bemutatóit. Azt, hogy a *Frédéric* című darab rossz, és az előadása sem jó (csak Vári Éva remek), legalább nyolc színibírálat taglalta. Jömagam azt tartom a kudarc egyik fő okának, hogy Cserhalmi György a maga fanyar, fád, értelmiségies színészetével sehogy sem passzolt a nagy játékkedvet, már-már ripacsériát igénylő címszerephez. (A premier előtti nyilatkozata sem volt jó előjel, miszerint nem ő vállalta a feladatot, hanem a menedzsere [Cserhalmi-interjú, Pesti Műsor, 2001. szeptember 13–19].)

Az októberben bemutatott *Macbeth*ről is sokat írtak, kiemelve a pazar látvány- és testszínházat, az illúziómentes értelmezést, Horváth Lili és László Zsolt m. v. intenzív, szenvtelenül érzékeny színészi játékát, Kentaur kiváló díszletét, Bartha Andrea nagyszerű jel-

Cserhalmi György a *Frédéric* címszerepében

mezeit. (Markáns ellenvéleményt talán csak Berkes Erzsébet fogalmazott meg az előadásról [Mozgó Világ, 2002. február].) A teljes egyetértés jeléül Perényi Balázst idézem a legszívesebben, aki arra jutott, hogy itt „önálló formakultúrává nemesült, amit modorosságok sorának hittem; autonóm művészi látásmóddá emelkedett, amit hányaveti öncélúsodásnak gondoltam; ösztönösen zseniális, mégis hideg fejvel kontrollált teátrális érzéknek bizonyult, amit hatásvadász effektek halmozásaként utasítottam el” (Színház, 2002. január). A *Macbeth* sorsa egyébként sajátosan alakult. A díszlet kapcsán anyagi természetű vita támadt az igazgató és az alkotók között, s ennek sajnálatos következményeként az előadás egy időre eltűnt a műsorból, és csak májusban került vissza. Remélhetőleg ott is marad.

A *Frédéric*ket és a *Macbeth*et követő további premierekről már csak elvétve jelent meg egy-egy értékelő írás. A *Lefelé a hegyről* Szántó Judittól kapott értő és jogos bírálatot; a kritikus a nagyvonalúbb, merészebb, ihletettebb rendezést kérte számon (Zsöllye, 2001. december). Csendes, kulturált, avított előadás – teszem hozzá –, melyből Szilágyi Tibor m. v. igyekezett kiragyni. Hasonló jellegű este volt a *Párbajhős* – Rátóti Zoltán, Szinetár Dóra és Pásztor Edina emvék méltányolható alakításával –, mely kapott ugyan két kedvező véleményt írásban, a színházvezetés azonban nyilván elégedetlen volt, hiszen májusban búcsút intett a darabnak.

Egri Kati (Grófnő) és Rátóti Zoltán (Ornifle) A csábítás művészetében

Az Asbóth utcában december végétől volt látható Soós Péter „kapucnis” *Titus Andronicus*, melyet MGP a maga szellemes modorában úgy jellemzett, hogy hokedlire állították az antik Rómát (Népszabadság, 2002. február 19.). Lecsupaszított, noha nem hűvös racionalitás – folytathatjuk a produkció leírását Tarján Tamás szavaival (Kritika, 2002. február). Nem könnyen nézhető előadás, mindenesetre van benne gondolat, rendszer. Jó szót, rossz szót is kapott a kritikusoktól. A címszereplő Stohl Andrásnak inkább az előbbi jutott. (Titus Andronicus is Bertók Lajos lett volna eredetileg, Stohl m. v. a másik főszerepből lépett kieső partnere helyébe.)

Karácsonyra készült el *A pókasszony csókja*, amellyel a színház lehetetlenre vállalkozott: egy nagyszabású Broadway-musicalt tuszkolt bele az off-off-Broadway méretű és jellegű Tivoli kvázi-színházi terébe. És bár a Szegvári Menyhért rendezte produkció mutat rokonszenves erényeket, az alkotók a lehetetlent nem teljesítették. Csoda mégis volt. Nevezetesen a második szereposztás Molinája, Bereczky Zoltán m. v., aki a Kamaraszínház idei évadának alighanem legjobb színészi alakítását nyújtotta a bebörtönzött, meleg kira-

katrendező énekes-táncos-szöveges szerepében. Mintha világos, fénylő kontúrral körberajzolta volna magát az előadásban. (Talán már meg sem lepődik senki, ha elárulom, hogy nem vele kezdték a próbákat, ő csak később, pótlólag potytyant a produkcióba.) Csak azt a bizarr férfitáncart tudnám feledni! Azokat a saját lábukat néző, pelyhedző bajuszú, melírozott, lófarkos fiúkat, akik mind fél fejjel kisebbek Dorogi Barbaránál, és aggodalomra adnak okot, hogy nem ejtik-e le Vári Évát!

A 2002-es év első premierje a Cseke Péter rendezte *Holle anyó* volt, mely magán viselte a gyermekelőadások gyermekbetegségeinek jegyeit: kis költségvetés, csekély invenció, kevés gondosság. Innentől mintha fáradni és ismételni kezdett volna a színház. *A csábítás művésze*t Valló Péter rendezte előadásának díszlete hasonlít a *Lefélé a hegyről* színpadképére, bár szakrálisabbnak hat. Áll a rendíthetetlen oszlop az Ericsson színpadának közepén, előtte ebből az alkalomból is ágy terpszkedik. Rátóti Zoltán m. v. – akárcsak a *Párbajhős*ben – itt is sármos és könyörtelen. (Észbe juttatja, hogy feltehetőleg jól menne neki Molière *Don Juanjának* címszerepe.) Valló pedig ezúttal inkább a rosszabb rendezőkhöz szokott színészeket juttatja élményhez, mint a közönséget.

Szinetár Dóra (Sara) és Rátóti Zoltán (Cornelius Melody) a Párbajhősben

A *Komédiások* esetében Ács János nyilván egy korábbi sikert igyekezett megújítani – a Játékszínben rendezte valaha a darabot, *Óze Lajossal és Dörner Györggyel* –, de ez az ötlet nem vált be. (Bár Horváth Virgil figyelemre méltóan agresszív és fenyegető erejű Gethin Price-nak bizonyult.) A *Kísértetek* a szép színészi ambíciók és derekas igyekezetek ellenére is meglehetősen érdektelenségbe fulladt. (Kritikák ekkoriban már nemigen születtek.) A fürdőszobaszerrű környezetben játszódó *Szerető* – hiába, no, a Kamaraszínház nem a drága, szép, nagyszabású díszletek hona – nem tudta levetkőzni Bródy Sándor darabjának, e prózai operettnek a gyengeségeit. (Ugyanakkor felmutat egy ígéretes „máshonnanit”, a Radnótiról vendégségbe jött Lengyel Tamást Ágost herceg szerepében.) Az évad utolsó dobása a „Van-e élet a halál után?” témát boncolgató *Hotel Tranzit* volt. Eric-Emmanuel Schmitt pszeudodarabja háborzongatóan sekélyes közhelyparádé, amit Jantyk Csaba iskolás jellegű minimálrendezése misztikusnak szánt színpadképbe, zuhanyfüggönyök, álcázott porzívócsövek és pukkasztható hólyagocskás csomagolónejlönök közé helyezett. De Stefanovits Angéla e. h. személyében legalább beszereztek az egyetlen színésznőt, akinek el lehet hinni a kómában lévő, táncoló, mozgásképtelen, lelkes, szerelmes kislány figuráját.

LÁTSZATTÁRSULAT

A Kamaraszínház legnagyobb gondját ma valószínűleg a társulata jelenti. Volt idő, amikor kifejezetten erős színészgárda állt itt rendelkezésre. Abból a korszakból Tímár Éva, Vári Éva és Kerekes József maradt – hírmondónak. (Újvári Zoltán épp most szerződött el.) A jelenlegi, gyengélkedő együttes mintha csak a társulat látzata miatt lenne egyben tartva. Valójában a színház nem társulati jelleggel hozza létre a bemutatókat, s a műsor nem a színházhoz tartozó színészekre épít. Harminc társulati tag van – illetve Tyll Attila halála óta huszonkilenc –, az évadban fellépő vendégművészek száma pedig hetvenegy. A társulat tagjainak – néhány kivétellel – a kisebb feladatok jutnak, a főszerepeket általában a meghívottak kapják. (Előfordult, hogy ez szörnyű hibának bizonyult. Például Bertók Lajos esetében, aki olyan fantasztikus színész, hogy az, amit ő tud és csinál, talán már nem is színészet – legalábbis nem olyasmi, amit absztinens üzemszerűséggel, egyik súlyos főszerepből a másikba esve működtetni lehet. Valahogy úgy van ez, hogy Bertók színpadon levése ünnep a nézőnek, mert nem lehet a szemet levenni róla. Ennek fejében viszont nem is képes minden hétköznap színpadra menni.)

A Kamaraszínház tagjai közül néhányan alig-alig léptek fel az évad során, mások

Schiller, Kata felvételei

Jordán Tamás (Eddie Waters) és Horváth Virgil (Gethin Price) a *Komédiásokban*

viszont szinte minden darabban mellékszerepelnek – gyalázatosan kevés pénzért egyébként. A primet a vendégek viszik: Cserhalmi György (*Frédéric*), Rátóti Zoltán (*Párbajhős, A csábítás művészete*), Szilágyi Tibor (*Lefelé a hegyről, Kísértetek*). S bár Szűcs Miklós igazgató a társulati munka híve, és egyáltalán nincs jó véleménnyel a „csupa vendég” divatjáról (Szűcs-interjú, *Képes Európa*, 1998. április 1.), mégis kivétel nélkül külsősökre alapozta az évad összes bemutatóját. Az egész repertoár inkább László Zsolt (*Almaviva, Zoltár/Porfirij, Macbeth*) vagy Stohl András (*Figaro, Banquo, Titus Andronicus*) karrierjét formálja, mint a színház fiatal, illetve harmincas-negyvenes színészeit. Érdekes egyébként, hogy a Kamaraszínház produkcói által elnyert díjak is a vendégekhez szoktak kerülni. A társulat megalakulása óta minden évben szerepelt az Országos Színházi Találkozó, s az idén már nyolcadszor jutalmazták legjobb alakítás-díjjal, mégis csak egy került kamaraszínházi színész kezébe. (Újvári Zoltán kapta 1993-ban a Csiszár Imre rendezte *Kulcskeresők* mellékszereplőjeként.) Ebben a szezonban azonban gyarapodott a házi kiüntetéslista: Bozsó Péter Soós Imre-díjat, Horváth Lili Jászai Mari-díjat, Szűcs Miklós Hevesi Sándor-díjat vehetett át.

A következő évad ismét Szikorával kezdődik, aki *Az utolsó tangó Párizsban* előadását rendezte a Tivoliban. A férfi főszereplő Balikó Tamás m. v. A nőt még keresik.